

og med skatteåret 1959-60 *indgå i kommunens kasse som ordinære kommunale ejendomsskatter*. Jfr. herom nærmere bemærkningerne til nærværende lovs § 8, stk. 3, som ophæver 1955-loven.

Den samlede kommunale grundskyldpromille er i de fleste købstadkommuner 12, og kun i én kommune — den sønderjyske flække Løgumkloster — er promillen højere end 12, nemlig 16.

En under folketingets behandling gennemført ændring giver den pågældende kommune mulighed for at nedsætte den ordinære grundskyldpromille til 12.

Samtidig *ophæves* de hidtil for købstadkommunerne gældende *begrænsninger i adgangen til at udskrive grundskyld (§ 3)*. Disse begrænsninger har hidtil haft meget ringe betydning, idet de promiller, hvormed ordinær grundskyld i langt de fleste bykommuner hidtil har været opkrævet, ligger endog langt under det tilladte maksimum. Købstæderne vil i øvrigt herved på dette punkt blive sidestillet med Københavns og Frederiksberg kommuner, for hvilke maksimumsgrænsen for grundskyldpromillen blev ophævet ved lov nr. 361 af 22. december 1954.

I konsekvens af den sammenlægning af de ordinære ejendomsskatter og tillægsejendomsskatterne i købstæderne, der for grundskyldens vedkommende finder sted ved den ovennævnte ændring af ejendomsskattelovens § 5 og for ejendoms-skyldens vedkommende er sket ved dennes fiksering, *ophæver nærværende lovs § 8, stk. 3, nu loven af 24. maj 1955, hvorved tillægsejendomsskatterne blev indført*. Disse tillægsskatter er hidtil i medfør af 1955-lovens § 3 i hver kommune blevet henlagt til en særlig fond til imødegåelse af kommunernes eventuelle tab på garantier for statslån til boligbyggeri, men det var i loven bestemt, at der fra og med 1960-61 med indenrigsministerens samtykke og på nærmere af denne fastsatte vilkår ville kunne frigives midler af fonden til finansiering af kommunens anlægsvirksomhed, herunder til saneringsformål. Som et led i sammenlægningen med de ordinære ejendomsskatter *frigives* imidlertid de til tillægspromillerne svarende andele af